

[Lindholt.]

Sagen drejer sig om et 14-årigt pigebarn, der kaldes Dorthé, og som er datter af en københavnsk bryggeriarbejder. For $\frac{3}{4}$ år siden gik hun hjemmefra og tog ophold i Algar. Algar er Børnemagts hus ude i Christiania. Forældrene blev naturligvis ude af sig selv af fortvivlelse og forsøgte gennem børneværnet og med politiets bistand at få det stakels pigebarn hjem, som var kommet derud på grund af pubertetsvanskeligheder simpelt hen. Der var ingen anden anledning til det i øvrigt. De gjorde, hvad de kunne for at få barnet hjem, det mislykkedes, de kunne intet gøre i denne forbindelse. Jeg vil gerne fra Jyllands-Posten direkte citere fra kommentarerne af læge Kjærsgaard. Det hedder:

„Forældrene ser langsomt barnet gå til grunde. De har af og til en vis kontakt med hende. Hun præges psykisk mere og mere af hash og LSD, bliver mere og mere beskidt og afvigende.“

Det er sagen. De kunne ikke få barnet hjem. Moderen er naturligvis ude af sig selv af fortvivlelse herover, og hun er nu for tredje gang indlagt til psykiatrisk behandling.

Hvis det er et overordnet socialt eksperiment, så synes jeg nok, at vi har nået den øverste grænse for, hvad man kan kalde sociale eksperimenter. Men det er måske også et led i et socialt eksperiment, at børneværnene i Tårnby og København tillader, at børnene bliver derude i stedet for at støtte familien. Jeg vil da gerne spørge ministeren, om det virkelig kan tolereres.

Jeg tror nok, at 90 pct. af befolkningen vil være enig med mig i, at dette sociale eksperiment nu skal bringes til ophør. Og det kan det, hvis vi har en handlekraftig regering, der vil gøre noget ved den slags anarkisme, som her finder sted. Det kan gøres på følgende måde: man kan drage omsorg for, at alle mindreårige børn i Christiania kommer hjem til deres forældre. Man kan sørge for, at alle udlændinge, der opholder sig i Christiania, simpelt hen udvises af landet. Det må være rimeligt. Man kan sørge for, at de, der er syge og har hjælp behov, kommer væk derfra. For de resterendes vedkommende er det folk, som har ønsket at sætte sig uden for samfundet, og det skal de have lov til, men så skal de også

være isoleret uden for samfundet. Det samfund, vi har, er ikke et samfund, som man kan gå ud og ind af, og jeg vil gerne spørge alle de medlemmer, der er til stede her i dag: hvad ville I sige til, at et af jeres børn i pubertetsalderen tog ophold derude og I ikke kunne få myndighedernes bistand til at få barnet hjem igen?

Tønnesen (CD):

Nu er det, som om folketinget er blevet optaget af ting, der har en vigtighed, der rækker langt ud over det, der diskuteres i øjeblikket, og som nok optager interessen rundt omkring i folketinget lige netop i disse minutter og timer.

Men jeg vil da gerne have lov til at sige fra denne talerstol, at undertiden undrer man sig over, at der er nogle, der ynder at kalde sig dette lands intellektuelle og fremsynede elite, og samme elite har også ligesom en tilbøjelighed til at fremkalde det, man kalder et problem. Og problemet er et problem, som man absolut synes for alt i verden må bevares. Sådan noget har man efter min opfattelse været dygtig til her i landet i adskillige år, mens meget store dele af befolkningen står undrende og spørger: hvad er dog dette her for noget?

I den tid, vi oplevede for mange år siden under krigen, hvor vi havde en besættelsesmagt, gav man politiet meget vanskelige vilkår at arbejde under, for der var bogstavelig talt ingen vilkår til stede. Det var simpelt hen op til den enkelte person, som var ansat af dette samfund, at tage stilling til de konflikter, han løb ind i, for ingen var i stand til på forhånd at meddele ham, hvordan han skulle bære sig ad, og så måtte han løse dem på stedet.

Sådanne forhold kunne vi løbe ind i én gang til, men ikke på grund af nogen udefra, simpelt hen på grund af os selv. Jeg har opfattelsen af, at der er nogle, der går rundt med en tanke om, at politiet skal sige: du må, du må ikke, fy, skam dig da, du må måske, du må slet ikke, føjsada, det var noget væmmeligt noget, du lavede. Og det mener jeg ikke kan være meningen.

Visse kredse her i landet forlanger, at man skal meddele tilladelse til, at man på de 26 tdr. land derude på Christianshavn bogstavelig talt kan foretage sig alt, uden at nogen griber ind. Jeg kan for mit eget ved-